

боцманъ ме уволни. Направихъ една услуга, а ме уволниха. Пъкъ сега никжде нѣма работа. Затова се върнахъ тукъ. Та, щомъ се случи...

— Нѣма да се случи, Богдане. Всичко си е писано отъ Бога. Нищо не се случва отъ само себе си.

— Случва се, случва се. Ще се настаня пакъ и ще кажа сбогомъ на фабриката Казвашъ, нищо не се случва. Слушала ли си нѣкой пжтъ за парахода Миссулманъ? Разбира се, ти не знаешъ дори, че е имало такъвъ параходъ. А той преди три години се продаде на търгъ. Купиха го за дърва. А историята му...

— Какъ за дърва?

— Ами така, да го нацепятъ и да го изгорятъ за печкитѣ. Продадоха го въ едно малко австралийско пристанище. Случихъ се и азъ тамъ. Отидохме да гледаме, бѣхме цѣлиятъ екипажъ. Вече не се четѣше името му дори. И разказаха историята на тоя параходъ. Имаше тамъ единъ старъ морякъ, съвсемъ старъ и сакатъ. Той я разказваше. Параходътъ плувалъ презъ Тихия океанъ, заждето се случи да има товаръ. Преди двадесетъ години пжтувалъ веднажъ отъ малкия островъ Кермадекъ за Раротонга. Все тамъ около Австралия. Пжтътъ билъ само триста-четиристотинъ мили. Лекъ пжтъ, хубаво море. Командвалъ капитанъ Холмквистъ. Че като ги подхване една буря, три нощи ги блъска насамъ и нататкъ, а рано сутринята какво да видятъ — на половинъ миля предъ тѣхъ кораловиятъ рифъ. Всички знаятъ, че сж загубени. Блъснали се право въ рифа. Отворила се лѣвата страна на парахода. А вѣгърътъ ги грабналъ, хвърлил ги назадъ, и после пакъ къмъ рифа... „За-